HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(2) (Vervolg.)

De huistelefoon belde, Baron Croix luisterde, doch gaf geen antwoord op het getelefoneerde. Toen het gesprek was afgeloopen, schreef hij een briefje, gaf dit aan een bewaker, die er mede de deur uitging.

„Nou, beklaagde, je moet maar eens een maandje in de cel over je philanthropie nadenken. Wij hebben den tijd en de zaak heeft geen haast .... Breng den beklaagde naar zijn cel!"

De vreemdeling werd weggeleid; bij de deur keek hij nog eens om en riep lachend: „Goed succes, Lecoque, ik hoop dat u over een maand meer van mij afweet dan nu...."

„Dat zal wel zoo zijn!" lachte Lecoque terug.

„Wat denkt u van het geval?" vroeg Baron Croix aan den detective, toen de beklaagde weg was.

„Dat de oplossing ervan zeer moeilijk zal zijn.... Ik veronderstel, evenals de goudsmeden en bankiers, dat hij een agent of een hoofdman is van een groote internationale dievenbende, die over de geheele wereld goud gestolen heeft en dit nu in baren gegoten aan den man tracht te brengen. Maar om achter de hoofdverblijfplaats van de bende te komen, moeten we weten wie hij is.... De zaak is nu al een maand aan den gang, zijn arrestatie is geheim gehouden, de bladen hebben niets ervan gepubliceerd en ondanks dat heeft niemand naar hem gezocht. Vermoedelijk hoort hij niet in Parijs thuis.... Maar daartegenover staat, dat het complot Parijs als hoofdverblijf gekozen heeft, want al het goud dat op verdachte wijze in het buitenland te koop werd aangeboden, kwam van Parijs.... 't Is en blijft een moeilijk geval. Zijn kleeding wijst absoluut niet uit, waar ze gekocht is, zijn hoed mist ook het fabrieksmerk of den naam van den leverancier. En wat zijn kleeding betreft, deze is zoo algemeen, dat ze in elke stad van Europa te verkrijgen is.... Ja.... als we wisten wie hij was en waar hij thuis behoorde, dan schoten we op!"

„Dat weten we eerder, dan je denkt, Lecoque!" antwoordde Croix, terwijl hij een sigaret opstak.

„Zoo.... hoe komt u ineens zoo optimistisch gestemd?"— „De cipier, die zijn gang bewaakt, telefoneerde mij zoo juist, dat hij in zijn cel sporen van uitbraak ontdekt heeft. Ik heb hem onmiddellijk laten weten, dat hij den gevangene stilletjes zijn gang moet laten gaan en elken dag, als de man gelucht wordt, in de cel de vordering moet controleeren...."

„Maar de kerel helpt ons uitstekend!" juichte de detective. „We moeten zijn vlucht forceeren. — Wij zorgen dat hij ontsnapt, geen bewaker mag hem tegenhouden en de schildwacht moet maar doen alsof hij hem niet ziet. Hij zal er natuurlijk 's nachts van door gaan en ik zal zorgen dat de lantaarns om het gebouw niet te veel licht geven, zoodat hij niet de kans loopt door een of anderen te ijverigen burger of nachtwacht gesnapt te worden. Ik zal voorts zorgen in de nabijheid te zijn en volg hem op den voet."

„Dat is juist wat ik wilde voorstellen, Lecoque!"

„Neen maar, 't gaat subliem, want als je hem had vrijgelaten, dan begreep hij toch dat hij gadegeslagen zou worden en nu zal hij zoo spoedig mogelijk zijn kornuiten weer opzoeken." Hun onderhoud werd gestoord door een cipier, die vertellen kwam dat hij vanuit de observatiekamer had gezien, dat de gevangene reeds zoover met zijn plan gevorderd was, dat hij misschien dezen nacht, maar zeker den volgenden nacht zou ontvluchten. Al een paar staven waren los gewerkt en hij werkte met koortsachtige haast aan de derde.

Dien dag werden aan het personeel van de gevangenis zeer zonderlinge instructies gegeven. De gevangene kreeg zijn kleeding en het weinige geld dat men bij zijn arrestatie op hem gevonden had, terug, en men deelde hem mede, dat hij den volgenden morgen naar Londen gebracht zou worden. Op het platte dak bij het venster van zijn cel werd een ladder gelegd, die zijn vlucht zou vergemakkelijken. Ook werd last gegeven het licht van de lantaarns, die bij de gevangenis stonden, te dooven. Vanuit de observatiekamer, waar men den gevangene onafgebroken gadesloeg, zou men Croix waarschuwen als de man ontvluchtte. De rechter zou dan last geven om het licht in den grooten koepel drie maal uit te doen, telkens met twee tellen tusschenruimte, teneinde Lecoque, die zich in de buurt van de gevangenis zou ophouden, te waarschuwen dat de ontvluchting begonnen was.

Het regende dien nacht; van acht uur af had Lecoque in een donkeren hoek van de straat verscholen gestaan, steeds starend op het donkere massale gebouw met zijn rijen van verlichte, kleine vierkante raampjes en op den grooten glazen koepel, die maar steeds hel verlicht bleef.

De venstertjes waren reeds lang donker, maar in den koepel bleef het licht aan. Het geleek wel een verlichte kaasstolp, die in een donkere ruimte zweefde.

Het was reeds twaalf uur geworden en niets wees er op dat er iets moest gebeuren. De straten lagen verlaten en hadden een droefgeestig aspect.

Plotseling schrikte de detective op: de lichtkoepel was verdwenen, kwam terug, verdween weer en kwam weer terug.

De gevangene was ontvlucht.

II.

De truc om de ontvluchting te forceeren was volkomen gelukt.

Een groote verslagenheid had zich van den gevangene meester gemaakt, toen hij zijn kleeding kreeg en hem aangezegd werd dat hij naar Londen vervoerd zou worden, want hij dacht dat het transport onmiddellijk plaats zou vinden. Maar niet lang duurde die doffe stemming. Hij werd plotseling door een groote energie aangegrepen en begon wanhopend aan de laatste tralie te werken.

Even over half één bezweek de tralie; hij liet ze op zijn plaats staan en begon zich te verkleeden, hetgeen uit de observatiekamer werd waargenomen, daar de gevangene dit in het schijnsel van het doffe nachtlicht deed. Nadat hij zich verkleed had, nam hij de tralies weg, kroop door de opening en liet zich op het platte dak zakken.

De vreemdeling haalde diep adem en snoof de frissche nachtlucht op. Op zijn teenen sloop hij over het platte dak. Hij was hoogst verwonderd een ladder te vinden, waardoor hij in staat was spoediger over den muur te komen dan hij gedacht had.

De klok sloeg juist één uur, toen hij op de straat sprong.

Zoo snel mogelijk liep hij langs de huizen, naar de groote dwarsstraat. Toen hij aan den hoek kwam en zich veiliger gevoelde, verminderde hij de snelheid van zijn loopen.

Lecoque, onherkenbaar als zwerver gekleed, volgde hem op een kleinen afstand. De vreemdeling bleef nu en dan staan, doch Lecoque liep geregeld door, zoodat hij al spoedig bij hem was en gelijk met hem opliep.

„Mijnheer, heeft u niet een paar sous voor mij om in het asyl te overnachten," vroeg Lecoque den vluchteling, maar deze keek hem wantrouwend aan, haalde zijn schouders op en ging aan de andere zijde van de straat loopen. Lecoque hield zijn pas wat in, zoodat de afstand tusschen beiden grooter werd, doch hij zorgde wel den vreemdeling niet uit het oog te verliezen. De achtervolging begon hoogst vervelend te worden, daar de vluchteling schijnbaar doelloos rondliep en het meermalen gebeurde dat zij na een kleinen zwerftocht door sloppen en stegen weer op dezelfde plaats uitkwamen.

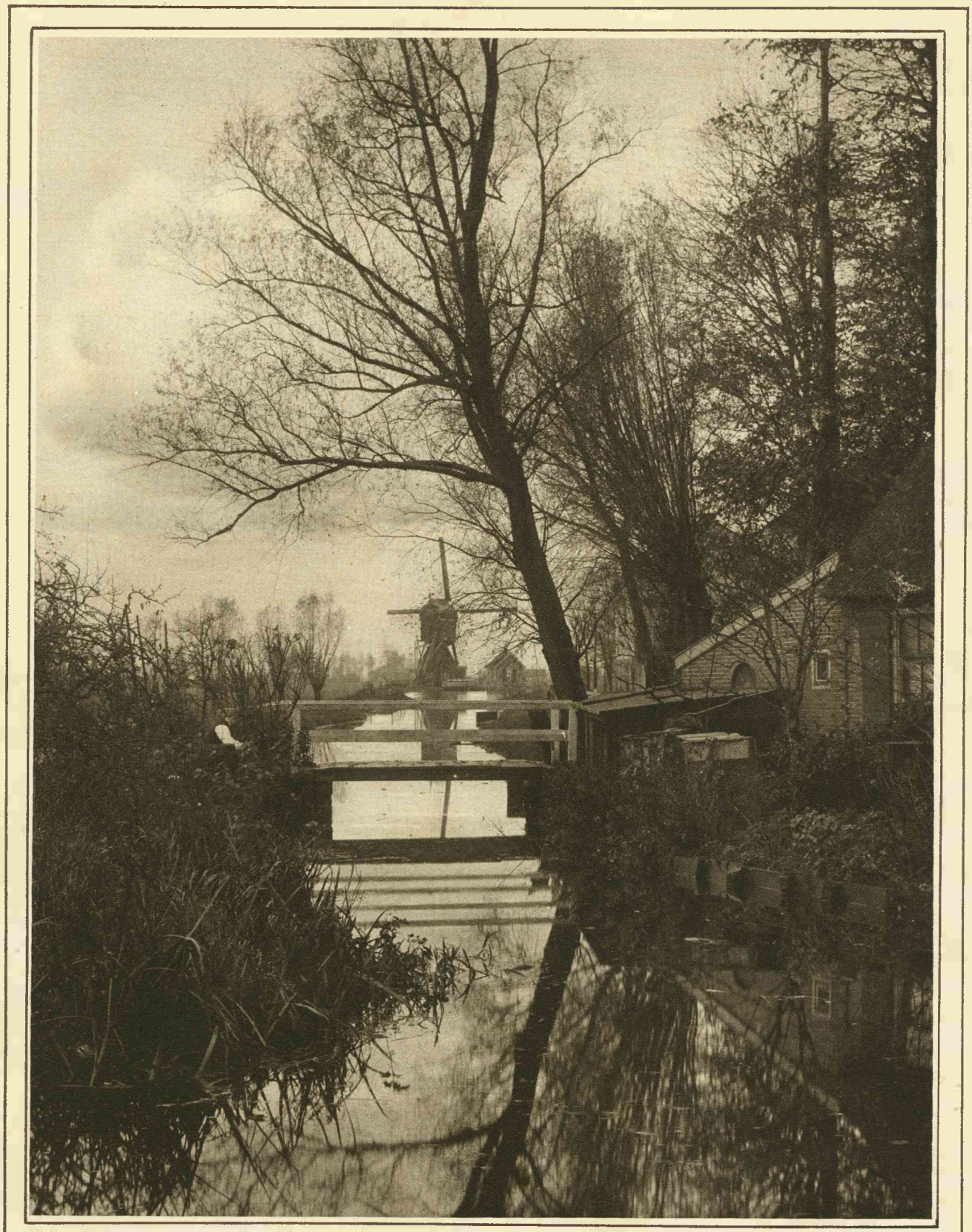
Op den hoek van een straat bleef de man staan en riep een wielrijder, die voorbij reed, iets toe. Deze sprong van zijn fiets. Beiden spraken een oogenblikje met elkaar, waarna de wielrijder zijn weg vervolgde.

Lecoque riep nu den wielrijder aan, die slechts afstapte, toen de detective zich als zoodanig had bekend gemaakt.

„Mijnheer, hier is mijn legitimatie, doe mij een genoegen en zeg mij wat die man u vroeg. Ik volg hem.."

„Oh, nu begrijp ik het.... Hij vroeg mij of ik een goede zaak wilde maken door mijn fiets aan hem af te staan. Hij zou mij daarvoor vijfhonderd francs betalen, die hij nu niet bij zich had, maar ik moest maar mijn adres opgeven dan zou hij ze morgen per postwissel zenden .... Als je niet wil dan moet je het zelf maar weten, antwoordde hij toen ik het weigerde en hij ging verder."

„Dank u," zeide Lecoque en hij volgde den vreemdeling, die zich nu tot op een grooten afstand verwijderd had en schijnbaar met een bepaald doel

Roenersloot. — Aan den Angstel.